

Enhedslisten insisterer på at gøre politik politisk. Det er berettiget, at politikerleden vokser, hvis de politiske partier ikke melder klart ud, og forskellen mellem dem, eksempelvis De Konservative og Socialdemokratiet, flyder ud. Så kommer politik til at ligne en tegneserie, nemlig den tegneserie, der beskriver historien om den onde Iznogood, der vil være kalif i stedet for kaliffen, et rent intrigant magtspil uden politisk substans, eller hvor den tilsyneladende politiske substans alene er et redskab i spillet om magten.

Det er vigtigt, at de politiske partier er med til at komme med bud på fremtiden, så der er noget reelt at tage stilling til ved de kommende og tilbagevendende folkeafstemninger og folketingsvalg.

Regeringen fører ikke en rød-grøn politik. De fleste store politiske reformer laves sammen med de borgerlige og ikke sammen med Enhedslisten. Og det er stadig sådan, at den borgerlige såkaldte opposition stemmer for langt flere af regeringens love, end Enhedslisten gør. I årets løb har regeringen lavet et par ting sammen med Enhedslisten, som vi er tilfredse med.

Desværre er der mange flere ting, som vi er utilfredse med. Derfor er det faktisk forkert at omtale Enhedslisten som regeringens parlamentariske grundlag. Vi støtter de love, vi er for, men vi vil ikke bryde vore principper for at redde en regering.

Den danske regering står efter folketingsdebatten i nat i den elendigst tænkelige situation forud for de afgørende forhandlinger på regeringskonferencen i Amsterdam den 16.-17. juni. Regeringen har i alt for høj grad ladet de store unionsivrige lande, Frankrig og Tyskland, sætte dagsordenen. Derfor står den danske regering nu isoleret.

Samtidig godkendte et flertal i Folketinget i går en nederlagslinje, der går ud på, at Danmark under alle omstændigheder vil acceptere, hvad kansler Kohl og præsident Chirac vil diktere på topmødet. Derfor kender vi resultatet. Vi ved, at det handler om mere magt til Unionen på en lang række områder, om nye skridt i retning af en forbundsstat, kort sagt en ny Maastricht 2, som vi vil opfordre den danske befolkning til at stemme ned ved den kommende folkeafstemning.

Allerede i morgen vil regeringen – sammen med de borgerlige igen, den såkaldte opposition – gennemtrumfe Danmarks tilslutning til Schengen-aftalen, en lov, der er i strid med grundlo-

ven, en aftale, der fjerner den danske parlamentariske kontrol med den fremtidige udvikling på væsentlige retspolitiske områder. Måske slipper vi af med grænsekontrollen på ferierejser, men til gengæld får vi kontrol og registrering uden grænser hele året rundt.

Det samme folketingsflertal vil i morgen godkende Europol-konventionen. Det er et første skridt i retning af oprettelsen af et EU-forbundspoliti; også denne lov er efter Enhedslistens opfattelse i strid med grundloven. Og endelig har man med EU-udleveringskonventionen lagt op til en udskridning, når det gælder beskyttelsen af egne statsborgere og andre med legalt ophold i Danmark imod udlevering til retsforfølgelse i andre EU-lande.

I det hele taget har regeringen sammen med de borgerlige partier lavet et frontalangreb på grundlæggende retsprincipper og retsgarantier. Eksemplerne er mangfoldige: Rockerloven, som indebar en kriminalisering af rockerborgere, men som blot flyttede rockervolden til boligområder og til tilfældige gadestrækninger; indførelsen af omvendt bevisbyrde i sagen om konfiskation, som vi og andre har kritiseret som et brud med princippet om uskyld til skylden er bevist; adgang til hemmelige ransagninger, der åbner op for misbrug og justitsskandaler.

Min kollega, hr. Søren Søndergaard, vil senere i anden runde uddybe vores kritik af denne side af regeringens politik, som er langt mere omfattende.

På det sociale område har regeringen presset en socialreform igennem sammen med de borgerlige uden at nedsætte en socialreformkommission, som kunne lave et grundigt forarbejde. Regeringen fortsætter 1980'ernes socialpolitiske felttog mod de arbejdsløse med tvangsaktivering og angreb på unge arbejdsløse i stedet for at skabe et arbejdsmarked, der står til rådighed for alle.

Danmark bevæger sig hen mod en situation, hvor en stadig større del af befolkningen udfører statspålagt tvangsarbejde. Regeringen er reelt ved at skabe en ny underklasse af tvangsaktiverede, som udfører samfundsnyttigt arbejde på uacceptable vilkår: dårlig løn, manglende faglige rettigheder og umyndiggørelse.

Regeringen mangler den grundlæggende forståelse af, hvad arbejdsløshed og umyndiggørelse betyder både for voksne og børn. Det er grundigt dokumenteret, at hos både forældre og børn har den voksende arbejdsløshed store negative konsekvenser. Der er flere hospitals-